

Takrat ravno ni opazil teh besedij, toda sedaj so se mu zdele značilne. Ker se pa ni čutil krivega, bil je miren.

Neki dan dobi s pošte uradno pismo.

Odpre brž, da vidi, — na! — roke se mu stresó in obledi, — dekret! — — Prestavljen!

Bere in bere.

„Zakaj?“

„Zaradi slabega in pohujšljivega vedenja. Seliti se imate takoj . . .“

Papir zmečka in ga vrže po tleh, kakor bi bil papir kriv nesreče. Hodi po sobi gori in doli, podpira glavo ob mizo, v glavi se mu pa podi misel za mislijo, načrt za načrtom . . . Prestavljen! . . .

„Slabo vedenje. Na, to imam! Res, slabo je bilo: dal sem se zapeljati. To imam za plačilo, da sem drugim služil za hlapca. Zares, skoro bi dejal, da mi je prav, ker sem se vtikal v nepotrebne stvari. Kaj so mi mari ti ljudje in njih homatije! Naj se praskajo, kolikor hočejo, naj se oderejo, pusti jih v miru!“

Ko je tako premišljal in premišljal, sklene takoj zapustiti kraj, da bi ne bil prijateljem v zasmeh. Zbere knjige, obleko in zloži vse v omaro in zaboje. V mraku gre

k Blisku in mu naroči vse potrebno gledé selitve.

Po noči, ko je že vse spalo, gre iz šole, odpravljen na pot. Srce ga je vleklo v Stransko vas k Žolgarju. Kako naj tolaži Marijo in sebe!? S čim? Dobro ime, katero je še imel, odvzeto mu je bilo z današnjim dnevem.

Nasloni se na ograjo in premišlja, kaj bi storil. Tako visi kake pol ure, a potem jo naglo mahne po cesti iz Središča.

„Z Bogom!“

Pri Žolgarju se ni oglasil.

„Ribnikarja ni več! Šel je!“ zavpijejo drugi dan ljudje.

„Haha! Na! Sedaj pa ima zadosti!“ pripovedoval je Štempihar. „Kaj mu je bilo treba vtikati svoj nos v moje stvari.“

„O, noben učitelj nas ne bo komandiral!“ vpili so drugi. „Mi smo ga predstavili.“

Dosti ljudij je pa reklo:

„Škoda ga je!“

Žolgarjeva Marija si je od žalosti zakrila obraz in ihtela in zdihovala:

„Le zakaj ga ni bilo? Oh, kam je šel? — Mar ne vé, káko me je pustil? Lažnivec, Kaj mi je vse obetal?“

Toda vsi vzdihli niso pomagali. Ribnikar je bil tedaj že daleč. (Dalje.)

Častitljiva starost.

„Na nebu nešteto zvezdic plamtí,
Te zvezde so njega lépe očí,
S katerimi zre po zemljici speči,
Ki sanja o sreči, sreči slepeči.
Lapé so zares te nebne očí,
Ki svetijo sredi tihe noči,
A lepše od njih očí so mi tvoje,
Ti nádeja moja, dete ti moje!
Saj pógled tvoj sega na dno mi srcá,
Tje, kamor ne more zvezda nebá;
V globino srcá mi pógled tvoj sveti,
Prav kakor žar solnčni sveti poleti . . .
Nikar ne umri mi, dete; ti žij,
Da dolgo še zrem žar tvojih očij;
Še dolgo z očmi mi ljubkimi sevaj
In mamici svoji srce ogrevaj!

Na vrtu vse polno cvete cvetic,
Vrtníc in še drugih cvetk krasotic,
Ki daleč vonjavo točijo blago,
Vonjavo razkošno, milo, vsem drago.
Res lepi so cveti, mil je njih vonj,
A sličnega tebi iščem zastonj.
Najlepša cvetica ti pač si meni,
Ah mamici skrbni pa zapuščeni:
Za vse te cvetice vrtné cvetó,
Ti dete pa cveteš zame samó;
In nihče do tebe nima pravice,
Jaz božati sama tvoje smem lice . . .
Aj, dete, nikar mi ti ne umri,
Mar hitro mi rasti, hitro cveti,
Pa čednostij toči blago vonjavo, —
In boš mi v zabavo, boš mi v proslavo!“

„Dom in svet“ 1898, šte. 16. Slika H. Kaulbach.

Pri detetu bolnem mati sedí
 In to beseduje, to govori.
 Pa dete ne sluša njene besede
 In neče več čuti vzdihov nje bede.
 Zaman so vse njene grenke solzé,
 Zaman so besede njene sladké,
 S katerimi drami ona otroka:
 Koščena že smrtna grabi ga roka.
 V očeh, glej, njegovih ognja več ni,
 Cvetočé prej lice naglo bledí;
 Nič več ne šepeče, rokič ne vspenja, —
 Že v njem je zamrla iskra življenja . . .
 Pri lepem mrličku mati sedí
 In bridko ihtí in milo ječí:
 „Oh, nimam več svoje cvetke — otroka!“ . . .
 V brezmerni bridkosti reva se joka.

Pod nebom pa nočnim angel letí,
 V noč tiho spev njega tak se glasi:
 „Kako je pač lep rod čisti v svetlobi,
 Špomin mu bo večén, ko je že v grobi!
 Čeprav se prezgodaj loči s svetá,
 Čestito že starost rod ima ta:
 Saj čisto življenje, to ti je dika,
 To častna je starost, starost velika.
 Ker všeč je bil Bogu, bil je odvzet,
 Iz grešnikov srede bil je otet;
 K počitku je mlad, pa čist se ulegel,
 Častitljivo starost on je dosegel . . .
 Kaj starost pregrešna hasni ljudem,
 Ko starost ta všeč ni božjim očem!
 Vse lepše od nje se bo lesketala,
 Mladost, ki je zgodaj tek svoj končala!“

M. Prelesnik.

Slovénka liturgija pri Južnih Slovénih.

(Povestne črtice. — Poleg M. Mesiča, S. Ljubiča i. dr. sestavil Andrej Fekonja.)

Radi byša Slovèni, jako
 slyšaša veličija božija svojim
 jazykom. *Nestor.*

Pripomenek.

Beseda liturgija, grški λειτουργία, od λαῖτος naroden, javen, in ἔργον delo, služba, znači prvotno v obče kako javno delo, očitno službo.) V svetem pismu ozir. Luk. 1, 23, Apost. 13, 2, Hebr. 9, 21 je služba božja v templu, nabožno delo; a zato v cerkvenem jeziku kristijanska služba božja, bogočastje. Zatem pomeni „liturgija“ posebej opravila duhovnikov, zlasti delitev sv. zakramentov in blagoslovila; in v najožjem zmislu je daritev sv. maše, način mašo služiti, mašni obred.

Eus. Renaudot: Liturgiarum orientalium collectio, I. 152 opredelja liturgijo tako-le: „Pod imenom liturgij se morajo razumevati obredne knjige, spisane po javni oblasti cerkveni in po njeni uporabi potrjene, v katerih se nahajajo obredi in molitve za sveto mašo in za delitev sv. zakramentov.“ (Paris. 1715, Frcft. 1847). — V rimski cerkvi so

izza tridenškega cerkvenega zbora (sredi XVI. veka) take knjige liturgijske: „Ceremoniale Romanum“ za papeža; „Pontificale romanum“ in „Ceremoniale episcoporum“ za škofe; pa „Missale“, „Breviarium“ in „Rituale“ v obče za mašnike.

Kakor je Kristusova cerkev prvotno jedna jedina, tako je tudi liturgija njena, daritev svete maše in delitev svetih zakramentov, v glavnih oblikah bila in je ostala od začetka sem jedna in ista. Vendar so se v raznih časih in po raznih krajih z ozirom na svojstva dotičnih narodov in ljudstev dodajali razni obredi, primerni svetosti bogočastja. Vsled tega so se razločevale v nebitvenih stvaréh liturgije na iztoku od liturgij na zapadu; in od todi zgodovina raznih liturgij: tam jeruzalemske, aleksandrijske, konstantinopelske, armenske i. dr., tu rimske, mediolanske, galske, španske ali mozarabske itd.

Od liturgije, bogoslužbenega reda ali obredstva, je ločiti liturgijski jezik, t. j. jezik, v katerem se opravlja služba božja. Liturgija nikakor ni isto kakor liturgijski jezik. Ista liturgija, n. pr. rimsko-katoliška, je lahko izražena v latinskem, (staro)-slovénkem in še drugih jezikih; nasprotno pak

) Dr. J. Alzog: Univ. Kirchengesch. I. 9, 244.